

[Bundvad.]

kassernes eget bidrag er steget ganske betydeligt. Tidligere havde vi det sådan, at der var et begrænset antal dage, hvori man kunne få understøttelse fra arbejdsløsheds-kasserne, 100 dage, og var man arbejdsløs i længere tid, kunne man gå på socialkontoret og få supplerende hjælp dér. Så ændrede vi forholdet og lavede en fortsættelseskasse i arbejdsløsheds-kasserne, vi flyttede udgifterne fra forsorgslovens område over til arbejdsløshedslovens område, men lod kasserne betale et klækkeligt bidrag; senere udbyggede vi det een gang til med endnu en ekstraordinær understøttelse. Tidligere henviste vi folk til at få børnetilskud på de offentlige kontorer, så flyttede vi det over til arbejdsløshedsloven og lod kasserne betale, og medens vi tidligere henviste de arbejdsløse til at få brændselshjælp på de offentlige kontorer, så lod vi arbejdsløsheds-kasserne udbetale det og — hvis de havde råd til det — for egen regning. Det er den udvikling, vi har været igennem.

Nok er statens samlede tilskud til arbejdsløsheds-kasserne steget, men hvis vi ser udgifterne til offentlig forsorg efter, så vil vi i samme periode finde et betydeligt fald dér, således at vi i virkeligheden har belastet arbejdsløsheds-kasserne og lettet de offentlige kasser. Jeg synes, vi skal have denne begrundning med, når vi taler om dette forhold.

Dernæst var det ærede medlem hr. Poul Sørensen inde på spørgsmålet om kontingenterne og arbejdsløsheds-kassernes formueserverer. Det system, vi har for arbejdsløsheds-kasserne med selvstændige kasser for de enkelte brancher eller fag, er godkendt af denne forsamling, og det organ, staten har til at kontrollere arbejdsløsheds-kasserne, har år efter år pålagt dem at oparbejde reserver; de må have formue for at kunne imødegå vanskelige tider. Nogle kasser har kunnet skabe sig det enten på grund af gunstige forhold for beskæftigelsen eller af andre grunde, medens andre ikke har kunnet. Men da vi nu står i den situation, at de kasser, der ikke har kunnet oparbejde reserver nok, har vanskeligheder, mener det ærede medlem hr. Poul Sørensen, at vi bare kan rage til os af det, de andre har opsparret; det synes jeg ikke er nogen særlig god linie at komme ind på. Hvis nyordningen

skal gå ud på det, tror jeg ikke, den bliver let at gennemføre. Man må jo spørge: Hvorfor er de pågældende kasser kriseramte? Jeg forstod, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen mente, at det var på grund af regeringens politik, men så må man være glad for, at de konservatives forslag om skattelettelse og standsning af alle anlægsarbejder ikke blev gennemført, så havde vi set anderledes stor arbejdsløshed end den, vi har i øjeblikket. Forøvrigt vil jeg sige, at det i særlig grad er arbejdsmændene, der er ramte. Vi har i dag gennem statistisk departement fået at vide, at antallet af landbrugsmedhjælpere er gået ned med 120 000 i løbet af de sidste 10 år. Hvor er disse folk nu? De er søgt til byerhvervene og ifølge sagens natur ganske særlig ind i de ufaglærtes rækker; dér har vi bl. a. en af forklaringerne på, at sådanne kasser kan blive hårdt ramte.

Vi vil gerne være med til en nyordning, som man kalder det, men lad os finde ud af, hvorfor kasserne er ramte, og lad os finde ud af, hvor relationen er. Skal det være arbejderne som isoleret gruppe, der skal bære enhver risiko ved arbejdsløshed, eller har samfundet også en pligt her? Det er det, der er problemet.

Poul Sørensen: Jeg vil først sige et par ord til det ærede medlem hr. Bundvad, som føler sig foranlediget til at imødegå nogle af mine udtalelser. Det, det ærede medlem har fremført, har ikke noget at gøre med det, jeg har sagt. Jeg har ikke beklaget mig over det offentlige tilskud. Jeg har ikke sagt, at man bare skulle rage til sig af de reserver, som kasserne havde opsparret. Jeg har erkendt, at det var nødvendigt — og det mener jeg stadigvæk, og det vil jeg også fremefter mene — at det offentlige på klækkelig vis støtter arbejdsløsheds-kasserne. Jeg har ikke med et ord antydning, at dette tilskud skulle sættes ned. Jeg har heller ikke foreslået en ordning, hvorefter de 360 mill. kr. skulle fordeles ligeligt mellem arbejdsløsheds-kasserne, det er jeg overhovedet ikke kommet ind på. Jeg erkender, at skal der laves en nyordning, må det antagelig blive sådan, at disse millioner forbliver ved den arbejdsløsheds-kasse, hvor de er nu. Det bliver antagelig udgangen af det, jeg har gjort mig til talsmand for.